ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ γέρο Παρνταγιὰν σταμάτησε γιὰ μιὰ σταγμὴ κι' ἔπειτα συνέχισε :

— Ὁ γυιός μου, ἐξοχώτατε, ἔμαθε, ἄθελά του, ἕνα φοβερὸ μυστικό : Τὴ συνωμοσία σας στὴν αὔθουσα τοῦ «Ξενοδοχείου τῆς Μάντιδος». Γι' αὐτὸ φοβᾶται τὴν ὀργή σας καὶ εἶνε βέβαιος, ὅτι ἂν πέση στὰ χέρια σας, θὰ τὸν στεῖλετε κατευθεῖαν στὴ Βαστίλλη, ἀτ' ὅπου ὡς ἐκ θαύματος διέφυγε. Αὐτοὶ εἶνε οἱ λόγοι, γιὰ τοὺς ὁποίους δὲν θέλησε ναρθῆ ἐδῶ.

Ὁ γηραιὸς τυχοδιώκτης σταμάτησε πάλι λίγο κι' ἐξακολούθησε :

— Ἐντωμεταξύ, ἐγὼ διατελῶ στὴν ὑπηρεσία σας καὶ βρίσκομαι μπρὸς σὲ δυὸ περιπτώσεις : ἢ νὰ σᾶς προδώσω, πρᾶγμα ποὺ ποτὲ δὲν θ' ἀποφάσιζα νὰ τὸ κάνω, ἢ νὰ γίνω ἐχθρὸς τοῦ γυιοῦ μου, πρᾶγμα ποὺ μοῦ φέρνει μεγαλείτερη φρίκη. Πρέπει λοιπὸν νὰ καταλήξουμε σ' ἕνα συμπέρασμα. Ἐσεῖς μὲ προσλάβατε μαζύ σας ἢ γιὰ τὸ κίνημα ποὺ ἑτοιμάζετε ἐναντίον τοῦ βασιλέως ἢ γιατὶ ἐλπίζετε κάτι ἄλλο ἀπὸ μένα. Ἂν ἔχετε σκοπὸ νὰ περιοριστοῦμε στὴν ἀρχική μας συμφωνία, θὰ ἐξακολουθῶ νὰ σᾶς εἶμαι πιστὸς καὶ ἀφοσιωμένος, ὅπως πρῶτα. Ἂν ὅμως εἴστε διατεθειμένος νὰ μὲ ἀνακατώσετε καὶ μένα στὶς οἰκογενειακές σας διαφορές, σᾶς δηλώνω ὅτι παραιτοῦμαι ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία καὶ σᾶς ἀποχαιρετῶ. Γιατὶ ποτέ, μὲ καμμιὰ ἀμοιβή, ἐξοχώτατε, δὲν θὰ δεχτῶ νὰ ἀναλάβω πόλεμο ἐναντίον τοῦ γυιοῦ μου....

— Γιὰ πές μου ὅμως, φίλτατε Παρνταγιάν, γιατὶ ὁ νέος αὐτὸς εἶνε ἐχθρός μου ;

— Δὲν εἶνε ἐχθρός σας, ἀλλὰ βρίσκεται στὴν ὑπηρεσία τοῦ Φραγκίσκου Μονμορανσύ. Ἀπόψε μάλιστα ἀναχωρεῖ ἀπὸ τὸ Παρίσι.

— Καὶ γιὰ ποιὸ λόγο θὰ φύγη ; Παρνταγιάν, πρόσεξε σ' αὐτὸ ποὺ σοῦ λέω. Ἐννοῶ νὰ εἶσαι εἰλικρινὴς μαζύ μου, ὅπως κι' ἐγὼ ἀπέναντί σου. Ἄκουσέ με τώρα. Στὴν ἀρχὴ σκέφτηκα νὰ πιάσω τὸν γυιό σας καὶ νὰ τὸν παραδώσω στὸν Γκταλέν. Ὅταν ὅμως τὸν εἶδα, κατάλαβα ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ προδώση εὔκολα ἕνα μυστικό. Ἔπειτα ἡ τόλμη του νὰ φτάση ὥς στὸ σπίτι μου, ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖο βγῆκε ἀπὸ τὸ Λούβρο, ὅλ' αὐτὰ —χωρὶς νὰ λογαριάσω ὅτι μοῦ γλύτωσε καὶ τὴ ζωὴ— μὲ κάνουν νὰ ἐπαθηνῶ πολὺ τὴ φιλία του. Παρνταγιάν, ὁ γυιός σας εἶνε γενναῖος, ἀλλὰ φτωχὸς καὶ δὲν ἔχει ὑποστήριξι. Φέρτε τον ἐδῶ καὶ σᾶς ὑπόσχομαι νὰ τὸν κάνω πλούσιο. Θὰ τὸν παντρέψω μὲ μιὰ πλουσιωτάτη κόρη καὶ θὰ τὸν ἀνυψώσω σ' ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλείτερα ἀξιώματα τῆς Γαλλικῆς Αὐλῆς.

— Λησμονᾶτε ὅμως, ἐξοχώτατε, ὅτι γιὰ τὴ στάσι του ἀκριβῶς ἀπέναντι τοῦ βασιλέως καταδιώκεται καὶ ἀναγκάζεται νὰ ἐγκαταλείψη τὸ Παρίσι ;

Ὁ Μονμορανσὺ χαμογέλασε.

— Τὸ μέγαρό μου, εἶπε, θἄναι γιὰ τὸν γυιό σας ἄσυλο ἀπαραβίαστο.

— Τὸ πιστεύω, ἐξοχώτατε, μὰ φοβοῦμαι μήπως ἔχει φύγει κιόλας, γιατὶ ἡ περιστάσεις τοῦ ἐπέβαλλαν γρήγορη ἀναχώρησι. Τοῦ συνέβη, βλέπετε, καὶ κάποιο ἄλλο ἐπεισόδιο, ἀκόμα σπουδαιότερο....

Καὶ ὁ Παρνταγιὰν τοῦ διηγήθηκε τὸ ἐπεισόδιο τοῦ ξενοδοχείου «Ἡ Σφύρα», τὸ ὁποῖο προξένησε πραγματικὴ κατάπληξι στὸν Ἐρρίκο.

— Μ' ἄν εἶν' ἔτσι, κινδυνεύετε καὶ σεῖς ! φώναξε ὁ στρατάρχης, ὅταν ὁ Παρνταγιὰν ἐτελείωσε τὴν ἱστορία του. Γιατὶ λοιπὸν ἐμείνατε μαζύ μου;

— Γιατὶ σᾶς εἶχα δώσει τὸ λόγο μου, ἐξοχώτατε ! ἀπάντησε μὲ ἀταραξία ὁ τυχοδιώκτης.

Ὁ στρατάρχης τότε τοῦ ἅπλωσε μ' ἐγκαρδιότητα τὸ χέρι, τὸ ὁποῖο ὁ Παρνταγιὰν ἔσφιξε καὶ ὑποκλίθηκε ἐδαφιαῖα, περισσότερο γιὰ νὰ κρύψη τὸ εἰρωνικὸ χαμόγελό του, παρὰ γιὰ νὰ δείξη τὸ σεβασμό του.

ΤΟ ΑΔΕΛΦΙΚΟ ΜΙΣΟΣ

Τρεῖς μέρες ὕστερ' ἀπὸ τὴ γνωστὴ σκηνὴ τοῦ Λούβρου, σύμφωνα μὲ τὴν ὑπόσχεσι ποὺ εἶχε δώσει στὸν ἀδελφό του, ὁ Φραγκίσκος ντὲ Μονμορανσὺ πῆγε στὸ μέγαρο Μέσμ μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ λύση τελειωτικὰ τὴ δεκαεπταετῆ διαφορὰ ποὺ εἶχε μὲ τὸν ἀδελφό του, ποὺ εἶχε γίνει ἡ αἰτία ἑνὸς τόσο τρομεροῦ μίσους.

Ἐπῆγε ἐκεῖ μόνος του, ἔχοντας μαζύ του μόνο δυὸ συνοδοὺς ὁπλοφόρους, ἂν κι' ἐζήτησε μὲ ἐπμονὴ νὰ τὸν συνοδέψη καὶ ὁ Ζὰν Παρνταγιάν.

Οἱ τρεῖς ἄνδρες ἔφτασαν στὸ μέγαρο τοῦ Μέσμ κατὰ τὶς ἑφτὰ τὸ βράδυ, ὅταν ὁ ἥλιος κόντευε πειὰ νὰ δύση. Τότε ὁ στρατάρχης ἔγνεψε πρὸς τὸν ἱπποκόμο του, ὁ ὁποῖος τὸν συνόδευε ἔφιππος, κι' αὐτός, χωρὶς νὰ ξεκαβαλλικέψη, ἐσάλπισε.

Ἡ πόρτα τοῦ πύργου ὅμως ἐξακολουθοῦσε νὰ μένη κλειστὴ καὶ κανένα παράθυρο δὲν ἀνοιγόταν. Ἐπακολούθησε δεύτερο καὶ τρίτο σάλπισμα, ἀλλὰ καὶ πάλι καμμιὰ ἀπάντησι δὲν ἐδόθηκε. Τότε, σ' ἕνα νέο γνέψιμο τοῦ στρατάρχου, ὁ ἱπποκόμος ξεπέζεψε καὶ χτύπησε δυνατὰ τὴν πόρτα τοῦ μεγάρου.

— Ποιὸν ζητᾶτε ; ἀκούστηκε ἀπὸ μέσα μιὰ φωνή.

— Ζητοῦμε τὸν Ἐρρῖκο Μονμορανσύ, δοῦκα Δαμβίλ, ἀποκρίθηκε ὁ ἱπποκόμος.

— Τί τὸν θέλετε ;

— Ἐρχόμαστε νὰ τοῦ ζητήσουμε ἱκανοποίησι γιὰ μιὰ προσβολή. Ἂν ἀρνηθῆ, θὰ ἐπικαλεστοῦμε τὴ θεία δικαιοσύνη...

Ἡ πόρτα τότε ἄνοιξε καὶ παρουσιάστηκε ἕνας ἀξιωματικὸς τῆς ὑπηρεσίας τοῦ Ἐρρίκου, ὁ ὁποῖος ὑποκλίθηκε μὲ σεβασμὸ μπρὸς στὸν Φραγκίσκο καὶ τοῦ εἶπε :

— Ἐξοχώτατε, σᾶς πληροφορῶ, μὲ μεγάλη μου λύπη, ὅτι ὁ κύριός μου ἀπουσιάζει ἀπὸ χτὲς ἀτ' τὸ Παρίσι, κατόπαν βασιλικῆς διαταγῆς.

Ὁ Φραγκίσκος ἐχλώμασε κι' ἔρριξε ἕνα ὀργισμένο βλέμμα στὸ μέγαρο.

— Ἐξοχώτατε, ἐξακολούθησε ὁ ἀξιωματικός, ἂν εὐαρεστεῖσθε νὰ μπῆτε καὶ νὰ ἀναπαυθῆτε στὸ μέγαρο, σᾶς προσφέρουμε προθυμώτατα φιλοξενία.

Ὁ Φραγκίσκος ἔγνεψε τότε στὸν ἱπποκόμο του, ὁ ὁποῖος ἀπάντησε ἀντὶ τοῦ κυρίου του :

— Δὲν δεχόμαστε τὴ φιλοξενία σας....

Ἔπειτα ἀτ' τὴν ἀπάντησι αὐτή, ὁ ἀξιωματικὸς ἔκλεισε τὴν πόρτα τοῦ μεγάρου καὶ ἀποσύρθηκε. Τότε ὁ συνοδὸς τοῦ Φραγκίσκου φώναξε τρεῖς φορὲς δυνατά :

— Ἐρρῖκε ντὲ Μονμορανσύ, δούξ Δαμβίλ !....

Κι' ἐπειδὴ δὲν τοὺς ἐδόθη καμμιὰ ἀπάντησι, ξεκαβαλλίκευε ἀπὸ τ' ἄλογό του καί, σιμώνοντας στὴν πόρτα, εἶπε :

— Ἐρρῖκε ντὲ Μονμορανσύ, ἤρθαμε νὰ σοῦ ζητήσουμε λόγο γιὰ τὴ βαρειὰ προσβολὴ ποὺ μᾶς ἔκανες ! Σᾶς εἴχαμε εἰδοποιήσει γιὰ τὴν ἄφιξί μας κι' εἴχαμε ὁρίσει αὐτὴ τὴν ὥρα γιὰ τὸν ἔρχομό μας... Σοῦ λέμε λοιπὸν ὅτι εἶσαι ἄνανδρος καὶ σοῦ ἀφίνουμε τὸ χειρόκτιό μας !...

Τὴν ἴδια στιγμή, ὁ Φραγκίσκος ἔβγαλε τὸ δεξί του γάντι, τὸ ὁποῖο ὁ συνοδός του τὸ πῆρε καὶ τὸ κάρφωσε στὴν πόρτα τοῦ Ἐρρίκου.

Ὁ Φραγκίσκος ἔμεινε μερικὰ λεπτὰ ἀκόμα ἐκεῖ γιὰ νὰ ἰδῆ μὴν ἀνοίξη ἡ πόρτα, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν παρουσιαζόταν κανένας, ἀπομακρύνθηκε μαζὺ μὲ τὴν ἀκολουθία του.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη δυὸ ἄνθρωποι φάνηκαν στὴν ἄλλη γωνία τοῦ δρόμου. Ἦσαν ὁ Ζὰν ντὲ Παρνταγιὰν κι' ὁ κόμης ντὲ Μαριγιάκ.

Ὁ Παρνταγιὰν εἶχε πάει πρὸς ἀναζήτησι τοῦ φίλου του, χωρὶς νὰ ξέρη τίποτε ὁ Μονμορανσύ, καὶ τὸν εἶχε παρακαλέσει νὰ βοηθήση τὸ στρατάρχη στὸν κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ του ἀγῶνα. Κι' ἐνῶ ὁ Θεόδοτος στεκόταν τώρα σὲ μιὰ ἄκρη, ἀτ' ὅπου ἔβλεπε τὴν πόρτα τοῦ μεγάρου Μέσμ, χωρὶς νὰ φαίνεται καθόλου, ὁ Παρνταγιὰν τοῦ ψιθύριζε :

— Ἂν ὁ στρατάρχης μπῆ στὸ μέγαρο καὶ δὲν τὸν ἰδοῦμε νὰ ξαναβγῆ, εἶνε ἀνάγκη νὰ τὸν ἀκολουθήσουμε καὶ νὰ τὸν βροῦμε...

— Δὲν πιστεύω νὰ μπῆ, ἀπάντησε μὲ πεποίθησι ὁ Μαριγιάκ. Γνωρίζω καλὰ τὸν Ἐρρῖκο καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι θ' ἀποφύγη μιὰ τέτοια συνάντησι. Ὅσο ἄνανδρος εἶνε, ἄλλο τόσο εἶνε καὶ πονηρός....

Καὶ πραγματικά, ὕστερ' ἀπὸ λίγο εἶδαν κι' οἱ δυὸ τὸ Φραγκίσκο Μονμορανσὺ ν' ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὴν εἴσοδο τοῦ μεγάρου τοῦ ἀδελφοῦ του.

— Δὲν σοῦ τὸ εἶπα ἐγώ ; εἶπε ὁ Μαριγιάκ, γυρίζοντας πρὸς τὸν σύντροφό του. Δὲν ἦταν καὶ πολὺ δύσκολο νὰ μαντέψω πὼς ἔτσι θὰ τελείωνε ἡ ὑπόθεσι...

Ἀλλὰ οἱ δυὸ φίλοι μας, ἐπειδὴ δὲν ἤθελαν νὰ τοὺς ἰδῆ ὁ Φραγκίσκος, πῆραν ἄλλο δρόμο κι' ἔφτασαν στὸ μέγαρο Κολινύ, ὅπου θὰ σταματοῦσε ὁ Μαριγιάκ. (Ἀκολουθεῖ)

— Δὲν σοῦ τὸ εἶπα ἐγώ, εἶπε ὁ Μαριγιὰκ στὸν Παρνταγιάν...